

Raad voor het Vrij Aanvullend Pensioen voor Zelfstandigen

Brussel, 10 december 2003

ADVIES N°3

Uitgebracht door de Raad voor het Vrij Aanvullend Pensioen voor Zelfstandigen betreffende de vragen die door de Commissie voor het Vrij Aanvullend Pensioen voor Zelfstandigen zijn gesteld in haar advies nr. 2 van 15 september 2003.

1. INLEIDING

Naar aanleiding van haar advies nr. 1 in verband met de uitvoeringsbesluiten van titel II, hoofdstuk 1, afdeling 4 van de programmawet (I) van 24 december 2002 heeft de Commissie voor het Vrij Aanvullend Pensioen voor Zelfstandigen in haar advies nr. 2 van 15 september 2003 een inventaris opgemaakt van de vragen waarvan zij het nuttig acht dat die aan de Raad voor het Vrij Aanvullend Pensioen voor Zelfstandigen worden voorgelegd.

2. INVENTARIS VAN DE ANTWOORDEN

2.1. Vragen betreffende de fiscaliteit

2.1.1. Omzetting van kapitaal in rente

De netto pensioenkapitalen bedoeld in de wet betreffende de aanvullende pensioenen (WAP) worden krachtens artikel 17, §1, 4° WIB 1992 (ingevoerd door artikel 72 van de WAP) bij een omzetting naar een rente onderworpen aan een taxatie van 3% van het prijsgegeven belastbare pensioenkapitaal. Volgens de bewoordingen van dit artikel geldt deze regeling niet voor het Vrij Aanvullend Pensioen voor Zelfstandigen (VAPZ). Het VAPZ is immers niet bedoeld in artikel 34, §1, 2° WIB 1992 doch in artikel 34, §1, 2° bis WIB 1992.

Moet men hieruit besluiten dat de VAPZ-kapitalen die omgezet worden naar een rente op vraag van de zelfstandige steeds progressief zullen belast worden? Is het vanuit de bekommernis van een coherente samenhang niet wenselijk om bij de omzetting van een kapitaal naar een rente éénzelfde fiscale regeling te voorzien voor de “WAP-pensioenen” en “VAPZ-pensioenen”?

Antwoord

De vraag heeft betrekking op twee opeenvolgende operaties, namelijk de vereffening van de prestatie “tweede pijler” in de vorm van een kapitaal, gevolgd door de afstand van dit kapitaal tegen betaling van een lijfrente.

Het kapitaal vereffend in het kader van de eerste operatie wordt altijd beschouwd als een belastbaar beroepsinkomen (in de veronderstelling dat de voorwaarden vervuld zijn):

- voor werknemers, in de vorm van een inkomen dat belastbaar is tegen de tarieven van 10 % en/of 16,5 % ;
- voor de zelfstandigen, in de vorm van een **fictieve** omzettingsrente die belastbaar is als een normaal pensioen gedurende 10 jaar (vereffening op 65 jaar of later) of 13 jaar (vereffening vóór 65 jaar).

De rente, vereffend ingevolge de tweede operatie (die in feite een roerende belegging is), wordt geacht een intrest te omvatten die ieder jaar gelijk is aan 3% van het afgestane kapitaal en die belastbaar is als roerend inkomen tegen het tarief van 15%.

In het kader van de tweede pijler voor werknemers, werd artikel 17 van het WIB 92 aangevuld om te verduidelijken dat de rente, vereffend binnen de tweede operatie, op fiscaal vlak niet gelijkgesteld mag worden met een (beroeps-)pensioen. Deze verduidelijking, die op zich eigenlijk niet onontbeerlijk was, had hoofdzakelijk tot doel te vermijden dat fiscale ambtenaren de twee opeenvolgende operaties enkel als middel tot belastingontwijking zouden aanmerken (artikel 344 van het WIB 92) en daaruit af zouden leiden dat het aanvullend pensioen in feite betaald wordt in de vorm van een rente (en niet in de vorm van een kapitaal) zodanig dat die rente net als een beroepspensioen belastbaar zou zijn.

Voor de zelfstandigen werd het niet noodzakelijk geacht om dezelfde verduidelijking aan te brengen vermits het kapitaal dat voortvloeit uit de eerste operatie in ieder geval belastbaar is als een met een pensioen gelijkgestelde fictieve rente. Daardoor is het risico veel kleiner dat de fiscale administratie de intentie tot belastingontwijking zou inroepen.

In het uiterste geval en rekening houdend met de in tijd beperkte belastbaarheid van de fictieve omzettingsrente (10 of 13 jaar) blijft er evenwel een minimumrisico bestaan. De Raad meent dat er in elk geval een betere rechtszekerheid bekomen zou kunnen worden door de verduidelijking aangebracht in artikel 17 van het WIB 92 uit te breiden tot de vrije aanvullende pensioenen der zelfstandigen.

2.1.2. Solidariteit

Hoe worden de uitkeringen bij overlijden en bij blijvende arbeidsongeschiktheid gevormd in het kader van een solidariteitstoezegging belast? Dit zijn strikt genomen geen “aanvullende pensioenen” maar wel “solidariteitsprestaties” zoals bedoeld in de WAPZ. Vallen zij bijgevolg buiten het toepassingsgebied van artikel 34 WIB 92? Het nieuwe artikel 34, §1, 2° bis WIB 1992, ingevoerd door de WAP, spreekt immers enkel van “aanvullende pensioenen”? Is er een belastingheffing indien het gaat om arbeidsongeschiktheidsuitkeringen bij een tijdelijke arbeidsongeschiktheid wanneer er vastgesteld wordt dat er geen inkomstenverlies is?

Antwoord

De prestaties die in het kader van de solidariteitstoezegging vereffend zullen worden, kunnen van verschillende aard zijn (aanvullende pensioenen, uitkering voor tijdelijke en blijvende arbeidsongeschiktheid, dekking van kosten in geval van ziekte, enz.).

Er werd geen enkel bijzonder belastingstelsel voor deze prestaties voorzien. Ze zullen dus aan de belasting onderworpen worden naargelang hun aard.

De renten vereffend in het kader van de solidariteitsprestaties, ingevolge een blijvende arbeidsongeschiktheid of ingevolge overlijden tijdens de beroepsloopbaan, of nog bij wijze van verhoging van lopende pensioenrechten of overlevingsrechten, worden aangemerkt als pensioenen en zijn als dusdanig belastbaar.

De renten vereffend in het kader van de solidariteitsprestaties ingevolge een tijdelijke arbeidsongeschiktheid, worden als vervangingsinkomsten aangemerkt.

De forfaitaire vergoeding met het oog op het dekken van kosten, in geval van ernstige ziekte of afhankelijkheid van de gepensioneerde, wordt niet beschouwd als een herstel van inkomstenverlies en is dus niet belastbaar.

2.1.3. Forfaitaire vergoedingen bij ernstige ziekte of afhankelijkheid

Voor de forfaitaire vergoedingen bij ernstige ziekte of afhankelijkheid zoals bedoeld in artikel 1, §1, 3° van het ontwerp van koninklijk besluit tot vaststelling van de solidariteitsprestaties verbonden met de sociale pensioenovereenkomsten, bestaat er een vermoeden van niet-belastbaarheid aangezien het hier over onkostenvergoedingen gaat. Is dit vermoeden gerechtvaardigd?

Antwoord

Zie punt 2.1.2.

2.1.4. Statuut van de reserves opgebouwd vóór 1 januari 2004

- De overdracht van pensioenreserves is vrijgesteld van belastingen indien die gevormd zijn “door in artikel 52, 7°bis vermelde bijdragen” (nieuw artikel 364ter WIB 92, ingevoerd door artikel 92 WAP);
- Inzake de berekening van de 80%-grens (voor individuele en collectieve pensioentoezeggingen) dient rekening gehouden te worden met de pensioenen die “met persoonlijke bijdragen als bedoeld in artikel 52, 7°bis” gevormd zijn (artikel 59, §4, WIB 92);

De in *artikel 52, 7° bis WIB 92* bedoelde bijdragen zijn de bijdragen die bedoeld zijn in artikel 45 van de WAPZ. Bij een letterlijke lezing ressorteren hieronder echter **niet**:

- de premies die werden betaald vóór 1/1/2004 (deze bijdragen zijn immers niet bedoeld in de WAPZ, maar werden bedoeld in vroegere wetgevingen);
- de premies betaald door het RIZIV (deze premies zijn geen ‘persoonlijke’ premies en worden door de betrokken medicus niet afgetrokken van zijn beroepsinkomsten)

Hieruit zou men het volgende kunnen besluiten.

- Inzake VAPZ-contracten, kunnen enkel de pensioenreserves die opgebouwd zijn vanaf 1/1/2004 overgedragen worden met vrijstelling van belastingen. Enkel deze pensioenreserves dienen mee opgenomen te worden bij de berekening van de 80%-grens.

- De pensioenreserves waarvan de premies betaald worden door het RIZIV kunnen nooit met vrijstelling van belasting worden overgedragen. De hieruit voortvloeiende pensioenkapitalen dienen niet mee opgenomen te worden bij de berekening van de 80%-grens.

Is deze (letterlijke) interpretatie van de wettekst correct? Het lijkt niet in overeenstemming met de “bedoeling” van de wet. In de memorie van toelichting wordt echter gesteld dat pensioenreserves opgebouwd met premies betaald vóór 1/1/2004 niet zouden kunnen overgedragen worden naar andere pensioeninstellingen. Dit laatste is een argument om toch vast te houden aan de letterlijke interpretatie van de voormelde fiscale teksten.

Concreet stellen zich dus volgende vragen:

Heeft een verzekeringnemer het recht om de pensioenreserves gevormd door persoonlijke bijdragen, gestort vóór 1/1/2004, over te dragen? Zijn zulke reserve-overdrachten vrijgesteld van belastingen? Dienen de pensioenkapitalen die voortvloeien uit dit type van pensioenreserves meegerekend te worden bij de berekening van de 80%-grens?

Antwoorden

Principes

Op fiscaal vlak wordt de overdracht van reserves van de ene instelling naar de andere gelijkgesteld met een dubbele operatie:

- 1) vereffening waaruit belastbare inkomsten voortvloeien;
- 2) storting van een premie aan de andere instelling met, in voorkomend geval, mogelijkheid tot aftrekbaarheid of belastingvermindering.

Artikel 364ter van het WIB 92 voorziet in een aantal afwijkingen op dit principe. In die gevallen wordt de overdracht niet gelijkgesteld met een vereffening, maar op de eindvervaldag zullen de overgedragen bedragen hun oorspronkelijke belastingstelsels behouden.

De wijziging aangebracht in artikel 364ter door artikel 79 van de Programmawet (I) van 24 december 2002, breidt het toepassingsgebied uit tot de kapitalen en afkoopwaarden opgebouwd met bijdragen vermeld in artikel 52, 7°bis (nieuw) en beoogt dus enkel de overdracht van reserves die vanaf 1.1.2004 zijn opgebouwd (nieuw stelsel).

Antwoord op de eerste en de tweede vraag

Enerzijds rijst de vraag of de verzekeringnemer het recht heeft pensioenreserves opgebouwd met vóór 1.1.2004 gestorte premies, over te dragen naar andere pensioeninstellingen en, anderzijds, of de overdracht van reserves opgebouwd met bijdragen van vóór 1/1/2004 ook kan gebeuren in de vorm van belastingvrijstelling.

Op reglementair vlak ziet de situatie er als volgt uit :

Artikel 51, 1ste lid van de WAPZ bepaalt dat "een aangeslotene te allen tijde de pensioenovereenkomst kan stopzetten en een nieuwe pensioenovereenkomst kan sluiten bij een andere pensioeninstelling".

Bovendien bepaalt artikel 51, tweede lid, dat "een aangeslotene het recht heeft om de verworven reserve over te dragen naar die nieuwe pensioenovereenkomst. Op het ogenblik van de overdracht mag geen verlies van winstdelingen ten laste worden gelegd van de aangeslotene, of van de verworven reserves worden afgetrokken. De nieuwe pensioeninstelling mag geen acquisitiekosten aanrekenen op de overgedragen reserves".

Volgens de huidige fiscale wetgeving is enkel de overdracht van reserves die zijn opgebouwd na 1 januari 2004 vrijgesteld van belastingen.

De Raad stelt vast dat er in de memorie van toelichting bij de WAPZ geen spoor te vinden is van een tekst die deze problematiek zou kunnen ophelderen.

Volgens sommige bronnen zou een dergelijke overdracht echter niet mogelijk zijn, onder meer om technische redenen. De Raad heeft momenteel geen precieze informatie over dit onderwerp. Hij vraagt zich echter af of het probleem niet (gedeeltelijk) voortkomt uit het feit dat er verwarring heerst rond de termen "opgebouwde reserves" en "verworven reserves".

Artikel 51 heeft het namelijk expliciet over "verworven reserves". Onder "verworven reserves" moet worden verstaan (zie artikel 42, 8°) : "de reserves waarop de aangeslotene op een bepaald ogenblik recht heeft overeenkomstig de pensioenovereenkomst". Er dient echter vastgesteld te worden dat de wet op dit vlak geen minimale regels vastlegt (in tegenstelling tot de WAP). Met andere woorden, het is perfect mogelijk dat een pensioenovereenkomst geen verworven karakter toekent, in de zin van artikel 42, 8°, aan de "opgebouwde reserves". Zoals men ziet zou dit tot gevolg kunnen hebben dat het doel van artikel 51 niet bereikt wordt (wat trouwens evenzeer geldt voor de periode na 01/01/2004 als voor de periode voor die datum).

Aangezien de mobiliteit niet mag worden afgeremd, is de Raad eerder van mening dat men zou moeten toelaten dat de aangeslotene de opgebouwde reserves overdraagt, of het nu gaat om reserves opgebouwd met bijdragen van voor 01/01/2004 of met bijdragen van na die datum. De Raad beveelt dus aan de sociale en fiscale bepalingen in die zin aan te passen, na een grondig onderzoek te hebben uitgevoerd naar de precieze aard van de technische problemen waarvan sprake hierboven.

Antwoord op de 3de vraag

Moeten de pensioenkapitalen die voortvloeien uit de pensioenreserves, opgebouwd door middel van bijdragen gestort vóór 1 januari 2004, bij de berekening van de grens van 80% inbegrepen worden?

Ook hier breidt de wijziging aangebracht aan artikel 89 van de WIB 92 de reikwijdte van de regel van 80% uit tot de pensioenen opgebouwd met persoonlijke bijdragen bedoeld in artikel

52, 7°bis, van het WIB 92, zodanig dat men voor de toepassing van de regel van 80% geen rekening moet houden met de voor 1.1.2004 opgebouwde pensioenen.

2.1.5. Overdracht pensioenreserves

Overeenkomstig artikel 364ter WIB 1992 (ingevoerd door artikel 92 WAP) worden overdrachten naar een “gelijksoortige pensioentoezegging of pensioenovereenkomst” niet als een betaling of toekenning aangemerkt. Volgens welke criteria moet deze gelijksoortigheid beoordeeld worden? Mag een persoon die werknemer is, de in het kader van een vroegere zelfstandige activiteit opgebouwde VAPZ-reserves overdragen naar bijvoorbeeld de groepsverzekering of individuele pensioentoezegging van zijn nieuwe werkgever op voorwaarde dat deze nieuwe pensioeninstelling de overgedragen reserves “gedifferentieerd beheert”, zodanig dat het correcte fiscale regime verder kan toegepast worden?

Antwoord

Wat de principes van artikel 364ter van het WIB 92 betreft: zie 2.1.4.

In dit geval moet men verwijzen naar de bepalingen van het sociaal luik van het VAP dat de toegestane soorten overdrachten voorziet (artikel 51 Programmawet (I) van 24 december 2002).

Ook de bepalingen met betrekking tot de aanvullende pensioenen van werknemers vermelden de omstandigheden waarbinnen overdrachten kunnen plaatsvinden.

Op basis van deze bepalingen lijken overdrachten van het ene stelsel naar het andere niet mogelijk te zijn. Bijgevolg is het normaal dat dit soort overdrachten op fiscaal vlak niet is voorzien.

De Raad stelt zich hier evenwel de vraag of het geoorloofd is om zulke overdrachten te verhinderen aangezien dit een rem is op de mobiliteit. Het aantal gemengde loopbanen neemt immers alsmat toe. De Raad is de mening toegedaan dat de wettelijke bepalingen terzake aangepast zouden moeten worden om dergelijke overdrachten toe te laten.

2.2. Vragen betreffende de toepassing van de WAPZ

2.2.1. Overlijdensdekking voor ongehuwde zelfstandigen (art. 42, 1°)

Overeenkomstig de definitie van aanvullend pensioen, artikel 42, 1° van de WAPZ, dienen de gedane stortingen te worden opgebouwd ter aanvulling van een krachtens een wettelijke socialezekerheidsregeling vastgesteld pensioen.

Mag de overlijdensdekking in het kader van een gewoon VAPZ-plan ook onderschreven worden door zelfstandigen die niet gehuwd zijn?

Het huidige VAPZ voorziet enkel overlijdenswaarborgen voor gehuwden en uit de definitie van het begrip “aanvullend pensioen” in de WAPZ zou men volgens een strikte interpretatie kunnen concluderen dat overlijdenswaarborgen in het kader van een gewoon VAPZ-plan ook in de toekomst enkel voor gehuwde zelfstandigen mogelijk zijn.

Voor ongehuwde zelfstandigen is er immers geen overlevingsrente voorzien in de eerste pijler en kan men daarom niet “aanvullen”.

Naar analogie met de WAP zou men redelijkerwijze kunnen aannemen dat ook bij het VAPZ overlijdenswaarborgen mogen onderschreven worden “die moeten worden beschouwd als”

een aanvulling van de wettelijke uitkeringen bij overlijden” (cfr. het nieuwe artikel 52, 3°, b) WIB 92). De toevoeging van de woorden “*die moeten worden beschouwd als*” betekent dan dat men het aanvullend karakter van de pensioenen niet te strikt dient te interpreteren.

Antwoord

Het is inderdaad zo dat artikel 42, 1° van de programmawet geen melding maakt van een overlijdensdekking voor ongehuwde zelfstandigen. Het aanvullend pensioen wordt omschreven als een rustpensioen en/of een overlevingspensioen, dit wil zeggen, in dezelfde bewoordingen als de WAP.

Er dient evenwel opgemerkt te worden dat de vroegere wettelijke tekst (artikel 52 bis van het koninklijk besluit nr. 72 van 10 november 1967) evenmin een overlijdensdekking voor ongehuwde zelfstandigen voorzag. Overeenkomstig de reglementering, die werd bedoeld in het koninklijk besluit van 31 juli 1981 tot regeling van het aanvullend pensioenstelsel voor zelfstandigen, kon de ongehuwde verzekeringnemer een begunstigde in geval van overlijden aanduiden.

Artikel 42, 7° van de programmawet bepaalt daarentegen dat de rechten en de verplichtingen van de aangeslotene, **zijn rechthebbenden...** in de pensioenovereenkomst worden bepaald. Uit de vermelding “zijn rechthebbenden” kan men afleiden dat de wet, in geval van voortijdig overlijden van de verzekeringnemer, het recht op uitkeringen niet louter heeft willen beperken tot de overlevende echtgenoot.

2.2.2. Bijdragen verschuldigd in uitvoering van de sociale wetgeving (art. 45)

Artikel 45 van de WAPZ bepaalt dat de bijdragen bedoeld door de WAPZ, inzake de belasting op inkomsten, het karakter hebben van bijdragen verschuldigd in uitvoering van de sociale wetgeving, voor zover de aangeslotene tijdens het betreffende jaar effectief en volledig bijdragen heeft betaald die hij verschuldigd is krachtens het sociaal statuut der zelfstandigen.

Voor welke termijn en onder welke vorm zullen in dit verband de sociale verzekeringsfondsen een attest dienen te verstrekken dat bepaalt dat de zelfstandige in orde is met zijn sociale bijdragen? Wat wordt er bedoeld met “effectief en volledig betaald”?

Antwoord

Wat betreft de vorm van het attest dat bevestigt dat de zelfstandige in orde is met zijn sociale bijdragen en de geldigheidsduur van dit attest, vestigt de Raad de aandacht op het feit dat er een besluit genomen dient te worden om deze punten te regelen.

“Effectief en volledig betaald”: Hiermee wordt bedoeld dat de in het kader van het sociaal statuut verschuldigde bijdragen voor een bepaald jaar, die tijdens datzelfde jaar zijn gevorderd, daadwerkelijk betaald moeten zijn. Zij mogen dus niet het voorwerp uitmaken van een vrijstelling of van een afbetalingsplan dat nog loopt op het einde van het jaar. De vermelding “volledig” betekent dat de eventuele verwijlintersten eveneens betaald moeten zijn.

2.2.3. Heffingsbasis van de bijdrage voor solidariteit (art. 46, §1)

Overeenkomstig artikel 46, § 1 van de WAPZ wordt de maximum bijdragevoet bedoeld in artikel 44, § 2, tweede lid, verhoogd met 15 % voor de pensioenovereenkomsten waaraan een solidariteitsstelsel verbonden is, zoals bedoeld in hoofdstuk VI, waarvan de prestaties worden gefinancierd door een solidariteitsbijdrage van ten minste 10 %, geheven op de door de aangeslotene betaalde bijdrage in het kader van artikel 44, § 2;

- Moet de solidariteitsbijdrage van 10% geheven worden op de “gewone” bijdrage (maximum 7%) of de op de bijdrage inclusief de verhoging van 15% (maximum 8,05%) ?
- Zelfstandigen die genieten van een RIZIV-toelage kunnen deze aanwenden voor een gewaarborgd inkomen en/of een sociaal pensioenplan. Wanneer de zelfstandige een deel van de premie aanwendt voor invaliditeit en het ander deel gebruikt voor de opbouw van een pensioen, is het dan correct te stellen dat de minimale solidariteitsbijdrage (10%) enkel dient geheven te worden op de bijdrage die betaald wordt voor de opbouw van zijn aanvullend pensioen (Cfr. memorie van toelichting - artikel 46)?

Antwoord

- De solidariteitsbijdrage van minstens 10% dient overeenkomstig artikel 46, §1 van de WAPZ berekend te worden op de (verhoogde) bijdrage (maximum 8,05%) die de aangeslotenen betalen voor de opbouw van hun aanvullend pensioen in het kader van artikel 44, § 2 van deze wet. De memorie van toelichting stelt in zijn inleidende uiteenzetting betreffende de sociale plannen dat van de verhoogde bijdrage (maximum 2.634 €) minstens 10% naar de solidariteit gaat. Voor een sociaal plan met maximale bijdrage betekent dit dat minstens 0,81% (=10% van 8,05%) van de bijdrage voor de solidariteit bestemd is en 7,25% (=8,05%-0,81%) voor de “gewone” opbouw van het aanvullend pensioen bestemd is.
- Ja

2.2.4. Beperking van de overgedragen pensioenreserves door de pensioeninstelling (art. 51)

Overeenkomstig artikel 51 van de WAPZ kan een aangeslotene te allen tijde de pensioenovereenkomst stopzetten en een nieuwe pensioenovereenkomst sluiten bij een andere pensioeninstelling. Hij heeft het recht om de verworven reserve over te dragen naar die nieuwe pensioenovereenkomst.

Kan dit recht inzake de overdracht van pensioenreserves door de pensioeninstelling beperkt worden tot het gedeelte van de reserves waarop geen voorschot of inpandgeving werd gedaan of dat niet werd toegewezen in het kader van de wedersamenstelling van een hypothecair krediet? In de WAP is dit expliciet geregeld (art. 32, §1, laatste lid, WAP), terwijl dit in de WAPZ eerder moet afgeleid worden uit de logische samenhang van de wet. Is deze interpretatie correct?

Antwoord

Artikel 51 van de WAPZ voorziet inderdaad niet dat de overdracht van de hierboven vermelde pensioenreserves door de pensioeninstelling moeten worden beperkt. Dit betekent dat de eventuele overdracht van deze reserves onderworpen is aan het akkoord van zowel de voorschotverstrekker, de inpandgever of de kredietverstrekker en van de ontvangende pensioeninstelling.

De Raad stelt voor deze materie te verduidelijken in een reglementaire bepaling.

2.2.5. Ontvangen van de bijdragen door de sociale verzekeringsfondsen (art. 70)

Overeenkomstig artikel 70 van de WAPZ kunnen de sociale verzekeringsfondsen de bijdragen verschuldigd in toepassing van de WAPZ ontvangen en maken zij die dan over aan

de door de betrokken zelfstandige gekozen pensioeninstelling. De Koning kan de nadere regels voor de toepassing van dit artikel bepalen.

In welke zin zal uitvoering gegeven worden aan artikel 70 om de praktische uitvoering van de inning en overdracht vast te stellen?

Antwoord

De Raad benadrukt dat er nog een koninklijk besluit moet worden genomen om uitvoering te geven aan deze maatregel.

2.3. Vragen betreffende de uitvoeringsbesluiten

2.3.1. Berekeningsbasis van de bijdragen

Op basis van de bewoordingen gebruikt in artikel 1, §1 van het ontwerp van koninklijk besluit houdende uitvoering van titel II, hoofdstuk 1, afdeling 4 van de programmawet (I) van 24 december 2002, kan men zich de vraag stellen of de berekeningsbasis van de bijdragen al dan niet geïndexeerd moet worden. Het lijkt erop dat de uiteindelijke bijdrage berekend blijft op een inkomen van drie jaar terug, zonder enige vorm van correctie. Betreft het hier een ongelukkige formulering of is het de bedoeling om daadwerkelijk de bijdrage te berekenen op een niet-geïndexeerd loon van drie jaar terug ?

Antwoord

Artikel 70 van de WAPZ wijzigt artikel 52bis van het koninklijk besluit van 10 november 1967 betreffende de rust- en overlevingspensioenen der zelfstandigen. Hierdoor verdwijnt de verwijzing van artikel 52bis naar de berekeningsbasis bepaald in artikel 1, §1 van het koninklijk besluit van 19 december 1990 houdende uitvoering van artikel 52bis §§2 en 2bis. In artikel 1, § 1 van het ontwerp van koninklijk besluit houdende uitvoering van de WAPZ werd deze verwijzing letterlijk overgenomen. Het was dus niet de bedoeling om de bestaande bepalingen voor de berekeningsbasis aan te passen.

3. Suggesties betreffende de WAPZ

3.1. Verhoging van de maximum bijdragevoet van 7% naar 8,17%

Om het negatief effect te neutraliseren van de gewijzigde berekeningsbasis van de sociale bijdragen werd een wetsontwerp opgesteld waarin de maximum bijdragevoet van 7% wordt opgetrokken naar 8,17%.

Dit wetsontwerp brengt inderdaad een aanpassing aan artikel 52bis van het KB nr. 72 van 10 november 1967 betreffende het rust- en overlevingspensioen der zelfstandigen aan, maar wijzigt niet artikel 44, §2 van de wet van 24 december 2002 waarin ook gerefereerd wordt naar een maximale bijdragevoet van 7 %.

Het wetsontwerp zou bijgevolg nog moeten worden aangepast opdat op alle plaatsen waar gerefereerd wordt naar de bijdragevoet van 7 % dit percentage wordt vervangen door 8,17 %.

Antwoord

De programmawet van 22 december 2003 (B.S. 31/12/03) voorziet in de verhoging van de maximum bijdragevoet van 7 naar 8,17%, zowel voor artikel 52 bis van het koninklijk besluit nr. 72 van 10 november 1967 als voor artikel 44, §2 van de programmawet (I) van 24 december 2002.